

PETERS BRYLLUP.

Syngespil i 2 Akter ved Th. Thaarup.

Musiken af Schutz.

(1790 Det kgl. Theater.)

Andante.

I. *p* *Anna.*

1. Da jeg første Gang dig saa, Hal - vor! dig mit
 2. Hal - vor, naar man nævn - te dig, bæ - ve - de din

Hjer - te kend - te, og du syntes for mig staa, i hvorhen jeg Øj - et vendte; en - som sat - te
 gla - de Pi - ge, da dit Øj - e sag - de mig, hvad din Mundej tur - de si - ge; tav - jeg rød - me -

jeg mig ned, tæn - k - te: er det Kær - lig - hed? er det Kær - lighed?
 de derved: Him - mel! er det Kær - lig - hed?

er det Kær - lig - hed? *p* 3. Da det ro - sen -

rø - de Baand, du mig hjem fra Mar - ked bragte, du blufærdig tog min Haand, tryk - te den saa

ømt, saa sagte; o da føl - te jeg der - ved, Himmell! det er Kær - lig - hed! Himmell! det er Kær - lighed!

Andantino.

II.

1. I Ø - sten sølvblaa Da - gen smiler, paa
vil en Krans til Tho - ra binde, hun

Ro - sen Duggen laa, ung Ha - rald fro til Ha - ven i - ler at pluk - ke Blomster smaa. Han
har de Blomster kær. Dig skal hun i sin Løv - sal finde, o Krans! min Talsmand vær! Sig

æn - ser ej den un - ge Dag, ej Nat - ter - ga - lens Slag. *f* 2. Jeg
Krans! hvad ej jeg vo - ver mig, sig: Ha - rald el - sker dig.

3.

Den muntre, vennehulde Pige
Har hørt ung Haralds Sang,
Saa sagte monne hun sig snige
Ad løvbedækte Gang.
Svar Krans, hvad Thora vover sig
Svar: Thora elsker dig.

4.

Den, som sin Fryd med Ord kan male
Hans Sjæl er arm paa Fryd;
Her Glædens tause Taarer tale,
Her Læben mangler Lyd.
Han aander ej sin Thoras Navn,
Hun tavs sank i hans Favn.

5.

Den Krans betragter Thora nøje,
Ømtsmilende derved;
Men fra det himmelklare Øjne
En Taare triller ned.
Saa kort, o Rose! du bestaar,
Saa kort er Elskovs Vaar.

6.

O Thora, lad ej Taaren rinde,
For Rosen kort bestaar.
Min elskte Mø er min Veninde,
Det svækker ingen Aar.
Naar Ungdoms Roser svinde hen,
Da Hjertet er igen.

Andantino.

III.

1. Spæ - de Blom - ster, fav - re smaa, Kran - se vi af
 2. Tre - fold Held den Fæ - ste - mand! Held for al - le
 3. Guld og Æ - del - sten har Glans, sjæl - den Dy - dens

E - der bin - de, kort I blom - stre, snart for - gaa,
 Li - vets Da - ge, som ved Fri - heds Min - de kan
 Løn de bli - ver, men den fav - re Bru - de - krans

dog for - gaar ej e - ders Min - de. Æg - te - tro med
 blom - ster - kran - set Brud mod - ta - ge! Ham er Kran - sen
 som dig Al - les Hjer - ter gi - ver, den er æ - del,

sølvgraa Haar, min - des Jer og El - skovs Vaar.
 kær og skøn; der er U - skylds Ros og Løn.
 den er skøn, der er U - skylds Ros og Løn.

IV. *Poco vivace.* *Halvor.*

1. Ung

mf

A - del - sten paa Tin - ge stod, til Kon - ge skal han kaa - ret væ - re: hvis han er vist jeg er af Kon - ge - æt, saa hør - tes A - del - sten at si - ge, jeg hol - de

kæk og vis og god, da skal han Nor - ges Kro - ne bæ - re. *f* skal ved Lov og Ret saa vel for Ar - me, som for Ri - ge.

Saa mæld - te frit hver Kæm - pe - bold, og slog med Spyd paa stridsvant
Og o - ver he - le Nor - ges Land er Bon - den fri og O - dels -

Skjold. *f*
mand.

2 Saa

3.

De Trønders Laugmand rejste sig,
Fem Snese Aar bar Gubbens Isse.
Til Retfærd du forpligter dig,
Den maa du holde os tilvisse;
Frem den, da fremmer du dit Gavn;
Jeg hilser dig med Kongenavn.

4.

Og „Konge“ lød blandt Vaabengny,
Blandt Fryderaab med Tordenvælde:
Det gjald' saa højt i vilden Sky,
Det gengjald mellem Norges Fjælde:
Vær Konge i det frie Nord!
Vær Konge for den hele Jord!

Poco Allegretto.

V. *p*

1. Hr Thor_vald, skøn Sig - ne de
2. Hr Ha - gen han svor ved den
3. Skøn Sig - ne hen - græd et saa

væ - ne - ste to i Dan - ne - marks Ri - ge saa vi - de, de
ø - ver - ste Gud: din Søn skal min Dat - ter ej fæs - te; Hr.
sør - ge - ligt Aar, hun svin - der som Lil - jen i En - ge, ung

svo - re hin - an - den u - brø - de - lig Tro, sig beg - ge til Sor - rig og
Thorbjørn ham svar - te: han faar sig vel Brud, min A - vindsmand bør han ej
La - ve kom ri - den - de stolt ud - i Gaard: det Fæs - tens - øl va - rer, mig

Kvi - de. De Fæd - re be - gynd - te saa bit - ter en Kiv, det
gæs - te. I - mor - gen ung Thor_vald til Bret - land skal gaa; den
læn - ge. Hr Ha - gen, jert Løf - te I vi - ger ej fra, den

kos - te - de Thorvalds og Sig - ne - lils Liv. *p*
Mor - gen for si - ste Gang Thorbjørn ham saa.
Fa - der tvang Sig - ne at si - ge ham Ja.

4. I Mor-gen jeg la - der dit Fæ - stens - øl staa, did by - de du Tor - bjørn din
5. Tre Døgn græd Hr La - ve ved Sig - ne - lils Lig; den Fa - der ej mæg - ter at

Fræn - de! saa an - gest skøn Sig - ne hun knæ - ler i Vraa: Krist
kla - ge; For - gæ - ves er Mo - de - rens jam - ren - de Skrig, det

gi - ve mit Liv hav - de En - de! Hun bleg - ner og seg - ner i
kal - der ej Sig - ne til - ba - ge. Den Sør - ge - færd sam - les, de

Tho - re - lids Skød. Hjælp Gud! skreg den Ter - ne, skøn Sig - ne er død.
Lig - klok - ker gaa; nu luk - ker de Ki - sten, til Gra - ven hun maa.

1. 2.
p Gud, hvor det er tungt at

skil - le dem ad, som tro - li - gen el - ske hin - an - den!

Andantino con semplicita.

Anna og Grethe.

VI.

1. I Da - lens Skød en
2. Kun rin - ge var hans
3. En For - aars Af - ten

Hyt - te laa ved Bred - den af en Kil - de; dens Væg var Ler, dens
Jord og Land; hans Brud ej aat - te Fræn - de, hun var saa arm, saa
Hyr - den sad ved Hyt - ten med sin Kvin - de; Nu Ko - ne, sag - de

Tag var Straa, dens Hegn var Ro - ser vil - de, dens Ej - ers Lod var
god som han; og der - for tog han hen - de. Kun Tak til Gud, ej
han saa glad, nu ved jeg Raad at fin - de; og vi kan lin - dre

Fat - tig - dom, dog var han glad, thi han var from.
Kla - ge lød ved Kil - de - vand og spar - somt Brød.
Brød - res Nød, end - skønt Gud gav os spar - somt Brød.

4.

Se hist den Vej i øde Sand
Og trintom nøgen Hede;
Der maa den trætte Vandringsmand
Om Ly forgæves lede.
Om vi kun planter der hvert Aar
Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar.

5.

Knap gryr den næste Morgenstund
De fro til Arbejd ile.
Nu staar en sval og løvrig Lund
Til trætte Vandrers Hvile.
Der lagde man og deres Ben,
Men der er ingen Mindesten.